

Voorstelling over Nederlands-Joods zangtrio in fascistisch Italië zindert niet

Keurige meisjes in brave jurken

THEATER

DE MEISJES VAN MUSSOLINI

★★★★★

Prachtig materiaal voor een muziektheatervoorstelling, waarin helaas weinig ruimte is voor theatrale dynamiek.

AMSTERDAM Wat kunnen ze zingen, maar wat ogen ze braaf. De drie actrices Eva Van der Gucht, Bodil de la Parra en Elise Schaap spelen in *De Meisjes van Mussolini* drie Nederlandse zusjes die in de jaren dertig hit na hit scoorden in fascistisch Italië.

Benito Mussolini noemde hen 'de warme adem van de natie' tot dat aan het licht kwam dat ze Joods waren en hun zegetocht abrupt eindigde. Plotseling werden ze beticht van 'muzikale spionage': in hun lichtvoetige teksten zouden antifascistische dubbele bo-

dems zitten.

Deze waar gebeurde, navrante geschiedenis (in Nederland slechts spaarzaam bekend, onder meer door een recente documentaire) lijkt prachtig materiaal voor een muziektheatervoorstelling door Orkater. De makers Beppe Costa, Bodil de la Parra en Lidwien Roothaan zijn echter erg keurig te werk gegaan.

Natuurlijk, de drie zussen stonden bekend als rechtschappen. En hun moeder, een Joodse operettezangeres, was op haar hoede om geen aanstoot te geven. Maar theatraal kun je deze geschiedenis meer laten zinderen dan de chronologische muziekvertelling die Orkater nu presenteert.

Wimie Wilhelm leidt ons in een dubbelrol van collega-zangeres en moeder in flarden door het verhaal, terwijl het drietal in brave

beige jurken op en af komt, om scènes met zang en dialogen in te vullen. Je voelt dat Wilhelm vetter op zaal wil spelen, maar ze wordt in haar degelijke amusementsjurk (à la de Zangeres Zonder Naam) kort gehouden. Wel zingt ze een fantastisch zwoel nummer met een stem als Paolo Conte.

Ook de drie actrices weten prachtig raad met de opgewekte en jazzy close harmony van dit ooit beroemde Trio Lescano. Zingend voor fictieve radiomicrofoons van de staatsradio maken ze swingend variété van hits als *Tulipan* (over tulpen en kaas) en *Pippo Non Lo Sa* (over een gekke vent die door iedereen wordt uitgelachen).

Multi-instrumentalist Beppe Costa voelt zich als een vis in het water als muzikaal leider van een vierkoppig salonorkest waar hij af en toe uitbreekt als de strenge zangleraar Carlo Pedo die de drie zussen groot maakt. Maar verder is er weinig ruimte voor theatrale dynamiek in het statige decor van amusementstrap en glitterzuil. Het tweede leven van de zussen, na hun diaspora richting Zuid-Amerika, wordt in één zin afgedaan, terwijl daar nog een schat aan drama ligt - ze stierven geïsoleerd.

Het ontheemde gevoel dat de Meisjes van Mussolini parten moet hebben gespeeld, wordt weggespoeld door alle fraaie belcanto-zang en pittoreske dansmuziek.

Annette Embrechts

De Meisjes van Mussolini door Orkater. 18/3, Stadsschouwburg Amsterdam. Tournee t/m 1/6: orkater.nl

Beeld uit *De Meisjes van Mussolini* van Orkater. Foto Ben van Duin